

Euredice

Oh mijn verlangen is bij u vrouwe Euredice
Je speelse vrolijkheid, het zoete spel met mijn gedachten
Slechts wat je bent is alles wat schijnt in mij
O zoete maan, vol van sterren
Dansen, je danst voorbij langs mijn ogen

Ogen je begroeten mij langs de straat waar je aangewandeld komt
Jouw donkerbruine haren als kristallen, hangen neer als zoete draperieën
Ogen zo bruin verbergen even je gezicht voor mij, terwijl ik je probeer te doorgronden
Mag je mij zeer?
Verheug je net zoals mij op de voorbijgaande tijd na het ontmoeten
Wanneer wij elkaar weer zien-

Een mooi weerzien verlicht mijn droevige hart
Om jou niet te kennen zoals ik jou ken
Ooit was je jong net als mij
Nu zijn wij beiden oud en ik verglijd
Door de nevelen van de tijd

Een stille mist ooit opgetrokken na de teleurstelling
Een zoete liefdesbron welt in mij op
Slechts hopen, verlangen
Ons weerzien op die ene dag
Dat de hemel opengaat

Je staat daar op mij te wachten
Woorden kinken als een morgen vol vuur
Een nacht van stille wensen.
Mijn Euredice, kom toch op weg naar mij
Samen ga ik met je mee-

Samen beleven wij nog eenmaal het avontuur
Van een stil genieten, vol passie en vreugde
Een enkel moment van naderbij
Een enkel moment van daar zijn
In de Elyseese velden van geluk

Samen doorkruizen wij het water
De golven nemen ons mee en ik wacht
Wacht op jou o Euredice
Totdat we samen op de oever staan
Nooit meer zo langs mijn balkon
Samen naar de veerman, samen betalen wij elke overtocht

Arcadië

De tempel

In een ver vergaan paradijs staat een grote tempel van de oude wijsheid.

Het gebouw is oud met hoge zuilengangen waar de verschillende kamers als nissen aanliggen.

De kamers zijn klein en bieden elk alle comfort voor de oude bewoners van de verschillende niveaus van de Tempel.

Zo is er een begane grond met de eetzaal en de spelletjeskamer.

Daarboven de etages van oude mensen die niet meer onder het volk kond leven, soms omdat zij geen familie meer hadden voor de zorg, of vanwege het gemak om het oudje daar te kunnen opzoeken en zelf de winst van het verblijf op te kunnen strijken.

Alle inwoners van de omliggende velden betalen immers aan de tempel en hun kinderen kunnen eerder het gemak bereiken van het ontzorgen van oma of opa.

Onder elkaar hebben de bewoners het goed en beginnen soms iets heimelijk nu een nieuwe relatie met een lotgenoot.

Op de bovenste etage is het volgens de wet vrijer, daar wonen de geriatrische cliënten van de tempel, met extra zorg en een strak regime voor de dagelijkse plicht aan de zorggoden. Het gebouw heet de tempel van de zorg.

Een uiterlijk schoon gebouw, maar van binnen fraai versierd met fresco's en vele prachtige schilderijen, die de bewoners daar hebben gemaakt of van buiten hebben meegebracht.

De schilderijen zijn uitgevoerd in heldere kleuren en verbeelden de levende mens.

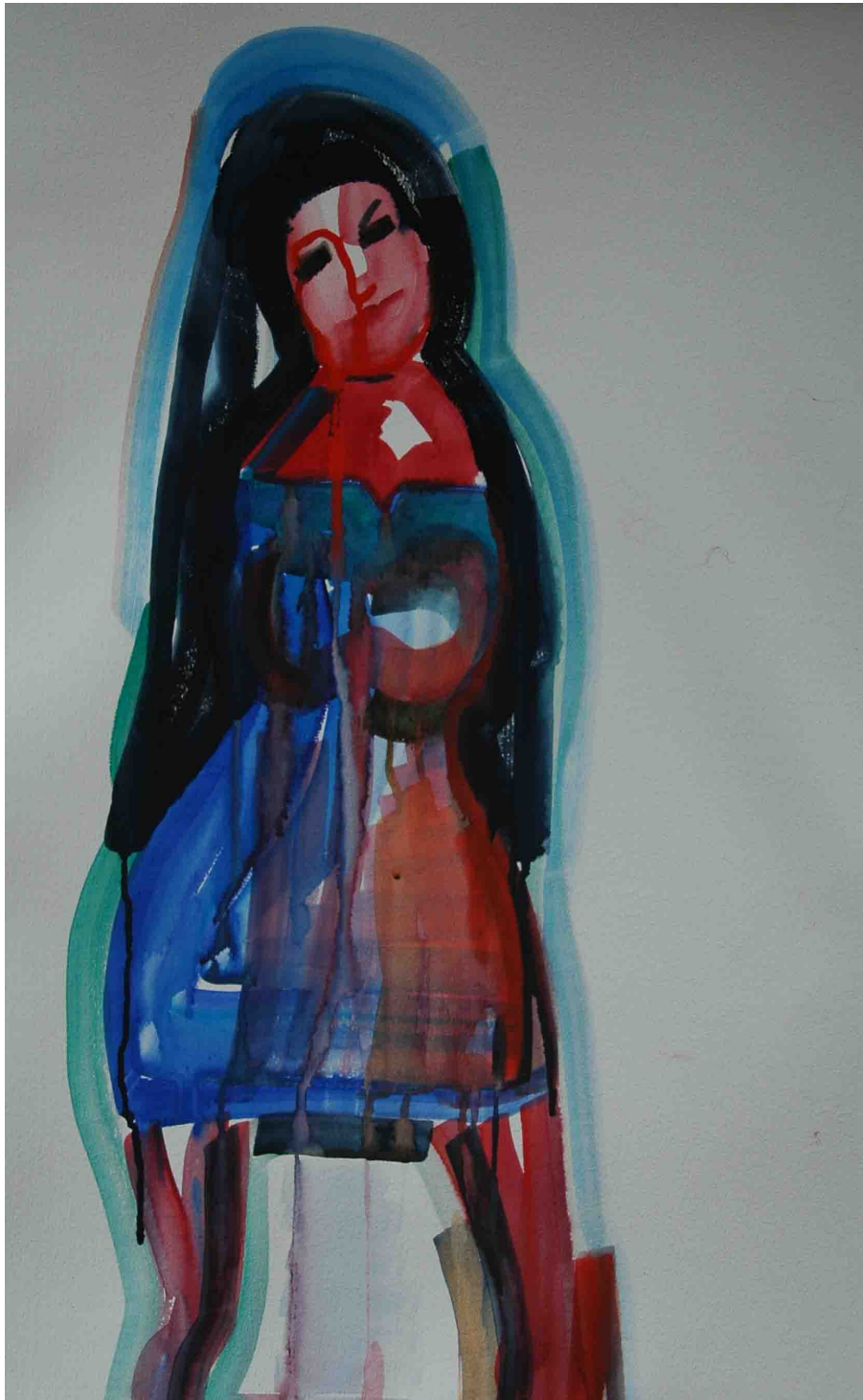
Hier is de ruimte gaaf geweest maar nu is zij geschonden door het grote avontuur van het verstrijken van de tijd.

Een klein mens heeft de kundige schilderijen ontdekt van de makers die zijn in lijden zijn vertrokken uit de grote hal.

Hij voelt zich heel klein worden door het zien van al deze menselijke wonderen die buiten hem zijn ontstaan.

Hij geniet daardoor ten vollen en lacht diep van binnenuit.

Ik ben verbaasd bij het zien van zoveel verborgen heilige schoonheid dat mijn gewoon mensenoog eigenlijk niet mag beroeren.
Deze schilderijen zijn aangebracht in het diepst van de stenen muren.
De voorhang die er heeft gehangen is weg.
Gescheurd door boete en schuld.
Op deze dag worden alle zonden vergeven en kan de mensheid een tijd schuldeloos leven.

Er dienen hoofdzakelijk vrouwen in de dienstbaarheid aan de tempel.
Het ambt is blijkbaar niet hooggewaardeerd.
Deze dames zijn voor hun harde werk licht gekleed en onderbetaald.
Ze dragen volgens de regels geen juwelen of opsmuk, behalve wat rood opgemaakte lippen en een kunstig opgestoken haartooi.
Deze dienaressen zijn vaak mooi, jong, vruchtbaar en zorgzaam.
Oude dienaren en dienaressen van de Wijsheid zijn er bijna niet, in tegenstelling tot de verzorgden, zijn zij allen de zeventig jaren voorbij.

Soms behalen zij zelfs een zeer hoge leeftijd.
Het is een recht om hier te wonen, zo lang in de tempel als de gewoonte is vanuit een ver verleden.
Zij hebben geen gezin om hun heen.
In stilte verdoen de ouden hun dagen die hen rest.
De kinderen verblijven buiten in het veld in een kleine hut, van waaruit de ouden ooit zijn getrokken naar deze machtige plek.

Over de gindse Heir komen zij, de kleine mensen.
Op weg naar het bekende gebouw dat niemand levend laat gaan en niet openlijk over gesproken wordt.
Elke stonde is er een eredienst aan de hoge leeftijd van de opgerichte tempel.
Op het dak van de tempel zijn ongeziene tuinen, daar heeft geen sterveling het recht om te gaan.

Hoog groeien daar de lange cipressen, volle zoete amandelbomen en geurige borders gevuld met sappig vers fruit.
Aardbeien en geurige bloemen geven de rode toon van de verrukking aan de tuin.
Voor het begin van elke dag bezoeken de tempeldienaren in diepe gedachten de tuin.

Daarna lachen en praten zij wat, bekijken elkaars laatste aanwinst op hun telefoons en zien de mooi opgestoken haren van de ander.
Het is blijkbaar een sociaal volk, de dienaressen van de tempel.
Wat dat Victor in de eerste realiteit aantreft tijdens zijn eerste dag in de Tempel
Hij wordt officieel aangesteld in de dienst van de zorg met goede papieren.
Lerend van de grote Griekse Wijsheid van de dienende verzorgende levens houding.
Dit is de Tempel van de wijsheid, de plek waar alles samenkomt van vroeger en nu.

Onwennig voor hem heeft deze bijzondere plaats Victor een beetje kil geleken, de eerste dag dat hij er komt.

Het portaal is hoog en kil.

De lokettiste begroet hem vraagt schalks kijkend naar zijn lijf Victor zijn naam en geeft de toga van dienstbaarheid aan hem af.

Dit blijkt het eerste teken van zijn stap in de plichtsvervulling.

Iedereen draagt het zelfde losse gewaad over het naakte lijf als oude maatregel om kwalijke ziekten te vermijden en de grote dienstbaarheid te tonen.

Herkenbaarheid is maakbaarheid in de wereld van de gewone mens.

Al snel leert hij als jonge man de warmte kennen die uitging van de haren van de mensen.

Hij leert dezelfde warmte ook van de door hem verzorgde oudere.

Wonend in de vele kleine vervallen hutten van hen die geen toegang tot de tempel hebben.

Dat hebben de valse goden verhinderd, omdat er anders te veel geofferd zou worden aan de dienst van de Redelijke Wijsheid.

Gewoonlijk komt hij in deze hutten langs de brede rivier van het dorp.

Het staat dicht om de tempel heen.

De dienaressen geven veel om de wijsheid alles te geven wat zij als dienaressen in huis hebben aan kunde en zinnelijk genot.

Het vasthouden van een warme hand is het hele genoeg dat zij als dienende kunnen geven.

Op het moment dat ik in het voorhof van de tempel binnenkom treffen mijn geprikkelde zintuigen daar een vrouwelijke tandarts op jonge leeftijd aan.

Zij geniet op een stenen park bank in de zonnige binnentuin van het tempelcomplex.

Een eenzame vrouw in diepe gedachten kennelijk zinnend op wraak op zichzelf door de gehele mensheid te willen treffen.

Woedde maakt elke mens tot een dierlijk wezen, los van zijn gedachten en de confrontatie zoekend met het lot.

Elk besluit op basis van vage geruchten is onwettig en onwaar.

De mensheid is volgens de kwade tongen van de treinreizigers over het enkele spoor zonder doel en ethos.

Er staat slechts een groot eindstation langs de korte route en er is geen Schoon begin.

Machteloos ploeterend oever het ijzer langs de rumoerige bloederige eeuwen.

Zij zien niets en leren niets, een enkel gebaar van kennis wimpelen zij al af.

‘Laat dat, alles is tijdelijk en daar nemen wij genoeg mee.’

‘Na ons de eeuwigheid, dat hebben wij verdiend door slechts te leven.’

Zij verkrijgen voor een leugen tegen hun onschuldige naaste grote sommen geld.
Gekochte roem voor de willekeurig smartelijke pijn van de eenzame gedode mens, die het kennelijk het verkeerde idee heeft.

Pijn en leed uit de groene trekken deze leiden uit de zompige modder.

Het gouden ivoor van haar patiënten laat de eenzaam geworden tandarts verrotten.

‘Zij heeft ook wel eens recht op een lolletje met een weerloze geplaagde die geen hand heeft op te slaan.’

Hij zal het zwaard niet tegen een ander opnemen, al moest hij dat ook wel leren.

Onschuldige kennis van het kwaad is alles wat het goede versterkt

Hippocrates vindt een ware pandemie in haar gedachten van haar zelfopgerichte martelpraktijk, waar met de vrije hand van de wraakzucht wordt losgelaten op de onschuldige nar.

Niemand spreekt haar tegen, slechts een eenzame assistente die niets kan doen.

De leugen is in de wereld door de lange Satan die iedereen kent.

Hij heeft vele trawanten die hij goed betaald.

Voor een stuiver vermoordt een man door hem zijn vader en moeder.

De nar is zijn eerste tanden al kwijt, de behandeling oogst succes en het geld stroomt binnen.

De jaren zijn snel verstreken en twintig jaren is meer dan een goed gebit kan hebben tijdens jaren van slechte verzorging door de heelmeesters.

Zij heeft trots en onwetend een krantenfoto bewaard.

De tijd van het eerste begin van het helen van haar vragende patiënten.

In het Paradijs is de ernst nog zuiver, totdat de onvrijheid ingrijpt.

Zij laat zich bewerken door de lange duivel van tweemeter twintig.

Zij vraagt nog betaling voor de behandeling die zij nog niet volledig heeft uitgevoerd.

Irene neemt een nieuwe foto en laat lachend een andere zien van andermans kies.

Vreemde sporen lopen als tankgeulen door de tijd, alles verwoestend op hun weg.

Honden lopen om het voertuig heen, maar zelfs de angst voor de hel kan deze monsters niet stoppen.

Zij zijn ernaar op weg, het roemrijke einde.

Rotten zo mooie ivoren wachters weg uit de pijnlijke mond van Victor?
Hij is het voorwerp van spot en laster geworden.
Een hamersteen van Rudo de misdadiger die graag duivel wil zijn.
Alle vrouwen kan hij op deze manier krijgen van hen die geloven in het geld.
Deze seks is zijn spel.
Slechts de lust telt in zijn leven van meer dan vijftig jaren lang.
Met grijze haren denkt hij nog steeds jong te zijn.
De duvel is immers niet oud.
Daardoor gevangen beantwoordt Irene haar patiënt met onzin en een ongegronde
gepeperde rekening.
Ze behandelt hem bewust niet, zij geeft liever haar boezem aan de seks met Rudo.
Hij betaald haar veel voor haar veile diensten en geniet van de spoedige tandeloze toekomst
van zijn gekochte weerloze prooi, Victor Emanuel.

Ik sta in de tuin naar de jonge vrouwelijke tandarts te kijken.
Ze is mooi in mijn onschuldig oog.
Irene's haren zijn honing bond, terwijl het openvallende doorschijnende dunne gewaad haar
volle blanke borsten voluit voor mijn ogen toont.
Ik zie haar donkere tepels op een strakgespannen tiet.
Zo voelt zij zich duidelijk mooi en kostbaar.
Het blijkt slechts uiterlijkheid, een kunstvoorwerp naar haar zinnelijke verschijning zal haar
innerlijkheid tonen.

Deze schoonheid is de ambtelijke macht naar het hoofd gestegen.
Irene ziet zelfs de grote ouderdomsvlek niet meer op haar linkerwang.
Het klimmen van de jaren.
De dood wil zij afkopen met hernieuwde ontrouw een nieuw spannend avontuur in de
prostitutie van het kwaad.

De jonge vrouw met de grote wijnvlek had ik leuker gevonden.
Zij is onbezoedeld en in dienst van het goede.
Ik ken haar droevig lot, het lot om een prooi te zijn van haar werkgever.

Het beulswerk omwille van het goud gaat door de voorbijgaande tijden onverminderd door.
Inzet is klaar om het eeuwige leven te verkrijgen door het opstapelen van goederen.

Lang luisteren veel mensen naar Rudo naar zijn voorgestelde grote Baal die hij op een tape had horen spreken uit de willoos gemaakt mond van de gelasterde te jongen intelligente Profeet.

De jongenman is in trans op het videobeeld.

De groepsreis naar Egypte werd een spel van een vreemde omgekeerde godheid uit een ver verleden.

Victor is daarna in ziekte en leed langzaam ouder geworden.

Het hoofdhaar begint in deze verstrijkende dagen licht grijs te kleuren.

Zijn ogen met de voorheen zo scherpe blik tonen een steeds vager beeld op het netvlies van zijn gedachten.

Talent en mogelijkheden worden door armoede en ziekte onderdrukt.

'Zelden heb ik het echt goed gehad, vrouwe Fortuna is ook mijn deur voorbij gegaan,'denkt Victor aan het begin van tweeduizend tien.

Mensen in zijn buurt ziet hij voorbijvaren op het gouden schip.

Klacht

Vrouwe Fortuna wat maak je mij nou?

Het rad blijft voor mij slechts wild draaien zonder-

Stilstand in de waan van de vele-

Verdiene op de dag van de oogst-

Van velen die mij de plaquette van verdienste overhandigen-

Mij op de schouder tillen en zingen in smart.

Nu zullen wij je eren.

Morgen gooien wij de overschot-

In het diepe gat.

Verdwenen is de eer van het-

Metershoog standbeeld.

Is er een bericht naar ons gestuurd?

Niemand ziet dat de eerst jaren,

Slechts een enkele vrouw,

Mij met bloemen fêteert.

Put der wensen

Benieuwd als ik ben hoeveel mensen hun lot stevig vasthouden in de hoop dat de deurbel gaat en zij ineens alles hebben kijk ik in de put van de wensen.

In het heldere water zie ik slechts inkt.

Alleen de duivel doorziet wat de ander van hem denkt.

Hij praat niet, de duivel vreet slechts de vrucht van het bestaan totdat er niets meer rest dan een vage schim van wat voorheen een hartelijk levend licht is.

Deze miljoenenjacht is al sinds de oudheid een spel voor de vermogende.

De arme van geest mag meedoen.

Een eerlijke kans op het spekken van het rad van Fortuna.

De ware grote logge Armada van het geluk zoeken zullen verdiensten ontvangen.

Het voelen in compassie door de blijde wijsgeren schept het brood dat zij eten.

Zo dwalende vele beluste mensen rond op de wilde raderen van het lot, zij kennen het geluk bij de bakker van het horen zeggen.

Dan weer gaan zij opnieuw onder water, draaien soms even bovenin bij het bevochten fortuin.

Een gewonnen of gestolen fortuin gedijt niet langer dan een dag.

Plagiaat blijft allen onderling door bij de schepelingen van de Armada zonder misdaad.

Nog eerder loopt er kostelijke wijn uit de menselijke blaas dan het zestien miljoen.

De "Dulle Griet" met de bolle ogen die als verzorgende binnen de inrichting de telefoon opneemt, ontsteelt een schrijver gemakkelijk zijn boek en financiële rechten.

De kwetsbare gek wordt steeds opnieuw getroffen.

Zijn levensvatbare levensverhaal signeerde zij met haar kromme hanenpoten.

Een zotte kop met de zotskap die als een zwakzinnige haar memento gaat neerpennen.

Elke keer als er weer door hen goud wordt gestolen van de gek is er voor de gelukkigen een hele slagroomtaart.

In deze zelfgecreëerde hel kunnen zij zich elke seconde door de koude vette taart heen eten.

Buiken barsten elke keer van opgedane schaamte in angst open.

Groen geronnen bloed loopt er voortdurend uit hun holle lege hebzuchtige ingewanden.

Zij zijn nu op hun beurt uitgeknepen.

Zo rusten zij gepijnigd tot het einde van de eeuwigheid tussen de doden in het Dal der Smarten.

Rondgang door het leven

Het leven is volgens de wijsheid bedoeld als mooi, gaaf en rond.
De dagen worden met rustige mate geconsumeerd.
Stil geniet ik daardoor in het voorjaar van een bloem, of het zoemen van de zomerbijen.
Het vliegen van een vogel tegen de donkere najaarsluchten.
Het mooie schone leven.

Mijn dochter is nog jong.
Haar jeugd houdt mij volop in de levensstroom van de vooruitgang.
Toch wordt de komst van de dunne lijn elke dag duidelijker.
Dan is de kennelijke tijd voor de dodende dood.
Het inktzwarte duister en de overgave aan absoluut niets.

Tallose malen ben ik al dood verklaard en steeds weer vrolijk maar pijnlijk weer opgestaan.
Toch kom ik ook steeds dichterbij de eindstreep.
Een dunnen lijn, zo ragfijn als zijde, die niemand ziet.
Zal er een mens met een dergelijke gave opnieuw worden geboren?
Dat geldt gelijk voor alle intelligente mensen met mij, waar zij ook verblijven.
Het goddelijke experiment dat ik begon is blijkbaar jammerlijk mislukt.
Weer een aardige kans naar de Filistijnen.
Welke individu zouden zij nog meer te pakken nemen in de samenleving?
Er lopen genoeg mensen rond die gewoon de dingen doen van elke dag en toch op de korrel worden genomen.

Tijd kleeft na Victor Emanuel nog altijd aan elke geboorte tot de dag van Godo Mundo komt.
Een geestelijke dood heeft blijkbaar een functie in de wereld.
Door de vrijheid van de zinnelijkheid van de kennis te controleren, zijn de dictators in staat het brave volk mennen.
De opstandigheid moet op de rug gaan liggen.
Na alle ondergane marteling van vele tientallen jaren is er van mijn lichaam en geest slechts een schim over.

Zal elke mens in de cirkel blijven rondgaan, zoals een vlieg om het lamplicht in het binnenste van de besloten kamer?
Wordt de vrije mens gered door de rede en hartstochtelijke wijsheid?